

dobrý skutek

Kristýně bude už brzy sedmnáct let a v dětském domově je od května 2005. Jak se tam dostala? To už vám poví sama.

■ Přípravila: Kateřina Šmídová

■ Foto: archiv

Kristýna si zažila peklo s přítelem své matky. Že se dostala do dětského domova, pro ni bylo vysvobozením.

Svým dětem budu VĚŘIT

CHCETE POMOCI?

Start do života je pro mladé lidi po odchodu z dětského domova bez podpory rodiny velice těžkou životní zkouškou a bez pomoci zvenčí velmi těžko zvládnutelnou. Organizace DEJME DĚTEM ŠANCI, o. s., jim poskytuje komplexní pomoc, a to zejména při jejich osamostatňování. Nabízí čtyři různé projekty, mezi nimiž si každý může najít ten, který je pro něj přijatelný jak po stránce lidské, tak finanční. Více o projektech a další příběhy dětí najdete na: www.dejmedetemsanci.cz

„V roce 2012 jsme dětem s pomocí našich dárců splnili 118 opodstatněných přání za 490 945,- Kč, doručili jim 577 vánočních dáreků za 522 938,- Kč, naspořili pro 51 dětí částku 270 520,- Kč, podpořili 19 dětí při studiu částkou 544 409,- Kč, rozdali jsme 7 Startovacích balíčků za 87 786,- Kč. Děkujeme všem z vás, díky kterým můžeme dětem pomáhat!“

Michaela Chovancová, zakladatelka organizace Dejme dětem šanci

Vše začalo tím, že si mamka našla přítele. Byly mi čtyři roky, ale už jsem poznala, že je zlý. Neměla jsem ho vůbec ráda. Nastěhoval se k nám a dal mě do jiné školky, internátní, kde jsem byla celý týden. Mamka byla tak zamilovaná, že s tím souhlasila. Asi nevěděla, co dělá. Když jsem s ním byla sama doma, mlátil mě, ale mamka mi to nevěřila. Skoro nikdo mi nechtěl uvěřit.

Pak jsem začala chodit do 1. třídy a bylo to ještě horší. Mlátil mě čím dál víc, až jsem měla skoro všude modřiny. Mamka si toho všimla, ale on jen řekl, že to mám z toho, jak blbnu. Když jsem ze školy přinesla trojku, čtyřku nebo pětku, zase mě zmlátil. Musela jsem se učit do devíti večer, a když jsem šla spát dřív, tak mě vytáhnul z postele za vlasy. Hodně jsem trpěla, ale bohužel jsem byla na všechno sama.

Nejhorší to bylo, když mamka čekala miminko. Před porodem byla 14 dní v nemocnici, a já zůstala s jejím přítelem sama. Bála jsem se chodit domů ze školky, hodně mě bil a začal mě i osahávat. Bylo to hrozné. Jakmile jsem neu-

dělala, co chtěl, musela jsem klečet na kolenu a držet knížky. Bylo to příšerné.

Pak mamka přijela z nemocnice s malou sestřičkou a já jsem byla šťastná, doufala jsem, že se vše zlepší, ale nic se nezměnilo. Pořád se to opakovalo. Tak to trvalo až do mých 8 let, já samá modřina, ale nikdo mi nevěřil, a tak jsem všechno řekla paní učitelce. Ta byla jediná, která mi věřila. Každý den jsem jí líčila, co se děje doma, a modřiny jsem jí ukazovala. A jednoho dne, když jsme měli výtvarnou výchovu, tak do školy přijela sociální pracovníce a čtyři policajti. Vzali mě a jeli se mnou do nemocnice, kde mi fotili celé tělo kvůli modřinám.

Pak jsem jela do Diagnostického ústavu. Byla jsem tam dva měsíce a vůbec nic nechápala. Byla jsem hodně zanedbaná a skoro jsem nemluvila, ale byla jsem šťastná, že už mě nikdo nemlátí a nezneužívá.

Když mamka zjistila, že jsem jí říkala celou dobu pravdu, tak mi pořád psala dopisy a omlouvala se mi, že mi nevěřila a že od něj odešla.

6. května 2005 jsem šla do dětského domova. Jsem tu osm let a nikdy bych tento dětský domov nevyměnila. Hodně mi tu pomohl, a jsou tu hodní. Mám je všechny moc ráda. Hlavně tu mám svoji nejoblíbenější tetičku, kterou mám na oddíle.

A ještě abyste věděli, jak to skončilo s mamkou? S mamkou jsem se dala zase dohromady, jezdím k ní na každé prázdniny, voláme si a já jsem ráda, že to takhle dobře dopadlo. Jen mě trápí, že on nebyl vůbec potrestán. Řešilo se to i u soudu a on se z toho dostal. Ale hlavně že se mám už lépe a nikdo mi neublíží. Co jsem zažila, to nikomu nepřeju. Pamatovat si to budu celý život. Až budu mít jednou v budoucnosti svoje děti, nechci udělat stejnou chybu jako mamka. Chtěla bych být lepší. Budu svým dětem pomáhat a budu jim hlavně věřit. ■

Z důvodu ochrany osobních údajů nelze zveřejňovat celá jména dětí, dětských domovů ani odkud děti pocházejí. Místopisné údaje a jména rodinných příslušníků v příbězích jsou pozměněna.